

Gaseteta d'Olot

Any I 17 de Maig de 1930

Núm. VII

L'encallament

LA marxa vers la normalitat que ha estat el primer motiu d'ésser del govern actual, segons manifestacions pròpies, ha sofert aquests darrers dies els inconvenients d'una altra parada. Novament els ha calgut accentuar la nota de paternalisme i endegar les aspiracions públiques pels carreranyes de les prohibicions. D'aquesta manera s'ha recordat, i això mai està de més pels desmemoriats, que estem encara sota una dictadura.

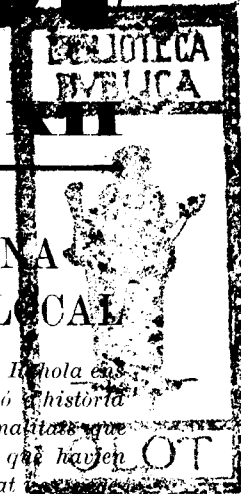
Es evident que una de les tasques primordials del govern és endegar i per tant, també, suavitzar el traspàs d'una dictadura fèrrisa a un govern normal. Aquesta tasca dominada per l'obligació de mantenir fermes els fonaments d'un edifici esbalàndrat i anacrònic fa que la llibertat d'acció de l'oposició sigui en una gran part mermada. Caldrà a l'oposició comptar amb el temps. Aquest paternalisme finirà com va finir la dictadura, i cal dir una vegada més que els èxits no són dels impacients. Per altra part s'ha demostrat que els ideals purs no moren per un cop de sabre de més o de menys. Tot això vol dir que amb llibertat o sense les idees faran el seu camí i que és absolutament en va d'oposar-hi obstacles.

Cal convenir que la reacció després d'aquests temps de dictadura no ha pas estat cruel. Ni en les esferes governamentals ni en les de les capitals ni en les de les ciutats més insignificants s'ha registrat cap venjança napolitana. A tot arreu no han fet altra cosa que limitar-se a una reprimenda moral. Això principalment en ciutats en les quals s'ha abusat de la situació privilegiada per flagel·lar

UNA PAGINA D'HISTORIA LOCAL

No fa molt que Carles R. Nolla ens donava una magnífica lliçó d'història d'Olot, ens contava les penatides que sofriren uns quants homes que havien sigut amants d'una idealitat que havien aferrissadament combatuts com uns vulgars malfactors; no ens deia gran cosa dels olotins que s'entretenien en el joc vil de pertorbar les llars dels seus germans, i és que d'aquests, per haver de figurar en una pàgina de descredit semblava millor de no parlar-ne. Són les persones dignes que no volen tacar llur vestidura ni amb el llot de la hipocresia ni amb el de la claudicació, les que mereixen que se'n parli per presentar-los com a exemples. Per caritat, per amor a un proïsme que mirat humanament no n'és digne, és que cal moltes hores callar o deixar només entrecreure quins eren els que es posaven al servei de baixes passions, que revoltien ço que hi ha de més noble en la nostra sensibilitat. Perquè no es perpetui sobre una família un estigma, que marca ben pregonament al que volia satisfer un instint mesquí, s'han de silenciar molts fets que no dignifiquen cap història. D'altra banda únicament hem de saber quins són els contaminats per allunyar-nos del seu contagi, i per això no ha pas d'ésser indispensable escriure llurs noms amb lletres de motllo: corren de boca en boca amb una gran rapidesa i amb una gran precisió.

Ara hem llegit a les planes autoritzades de «La Publicitat» una lliçó d'història que hem tingut la dissort i la satisfacció de viure, puix que si per un costat era amarg de constatar que la raça dels facinerosos no s'ha pas extirpat, per altra era satisfactori trobar-se amb croats d'una causa que no ha pas de morir per una anècdota

moral i materialment l'enemic polític, és un bell exemple. Si d'algú han d'estar agraiïts els dictadorets ha d'ésser precisament dels seus enemics polítics, que han observat un comportament com mai ells l'haurien observat.

Heus ací una lliçó política aquesta del comportament dels perseguïts que poden recollir els estaments governamentals. A tots aquells pecats contra la ciutadania, que consistien en autoritzar persecucions, en denunciar públicament i en fals (en tenim proves), en portar notícies, en deixar vexar els seus conciutadans, en permetre mermar interessos comuns, a tots aquells pecats s'ha respost amb una campanya periodística normal. I heus ací per on ens trobem que els perseguïts no persegueixen, els denunciats no denuncien, les víctimes dels porta-notícies no en van a dur cap, i aquells que les autoritats municipals toleraven que fossin vexats no han recorregut a l'autoritat per vexar l'enemic. Voleu una prova més palpable que la vera ciutadania, convivia en l'oposició, en l'anti-dictadura? No és aquest comportament una prova d'honradesa política? No és la prova màxima de la majoria d'edat de les oposicions?

Creiem que aquest encallament en la marxa vers la normalitat, encara que no duri, no hauria d'haver-se produït, per quan no mena a cap resultat positiu. És un obstacle més que el temps es cuidarà de sobrepassar. Ara, el que no sobrepassarà el temps, tot i modificant-los i adaptant-los a nous corrents, són els ideals polítics honrats que tard o d'hora s'imposaran, a despit de dictadures i d'encallaments.

tan grollera. Avui tenim la satisfacció de reproduir-la a les nostres pàgines. Nosaltres moltes d'aquestes coses ja les havíem dites, i n'hem dites d'altres encara que també foren dignes de figurar en una altra pàgina semblant i són tantes les que han passat que encara en resten per anar-les manifestant en altres ocasions. Quan llegim l'article que Ferran Soldevila ha consagrat a la nostra ciutat, lleial, malgrat tot, hem de pensar que ens enterem d'una síntesi molt interessant, però no d'un arsenal esgotat de tot el que ha esdevingut en aquesta època d'exacerbació.

Ferran Soldevila té la mà trencada en qüestions històriques. Tots els que volen conèixer una mica bé el nostre passat, han estudiat el manual que, amb la col·laboració de Ferran Valls i Tàberner, ha dedicat a la Història de Catalunya. Es ben sabut que quan es parla de la nostra història no podem pas exagerar conceptes favorables; les circumstàncies ens ho prohibeixen; d'aquí que els nostres historiadors tinguin aquella objectivitat i aquella imparcialitat que tant es recomanen com essencials en l'exercici d'aquesta ciència, i que tant poc respectades es veuen en altres indrets quan es preté defensar determinades tesis. La lectura de l'article que avui acompanyem ho palesa ben clar; hem sentit que alguns comentaven aquesta fredor aparent que, en lloc de treure valor als fets que exposa, serveix per donar-los encara major relleu i una més gran severitat.

D'ençà que vàrem llegir el primer article de la sèrie de figures exemplars, que hem anat esperant amb gran afany els successius; les esperances no han pas estat defraudades; és una galeria digníssima la que ens posa a la consideració. En llegir els paràgrafs que dedica als nostres perseguïts pel crim de no ésser criminals, un altre desig ens neix: el de veure que una col·lecció de ciutats, amb un exemplari mereixedor de respecte, va desfilant per la nostra vista.

Per excés d'originals ens veiem obligats a guardar per a la setmana entrant l'article de Ferran Soldevila «La Dictadura a Olot», al qual fem referència.

De «La Tradició Catalana (?)» n.º 333—19 de Gener de 1924:

«D'aquí que, en lloch d'ésser el punt de confluència de totes les branques y de totes les energies, no havien fet més que descentralisar la política, portant arrèn, fins al darrer llogaret, tota la turbolència de lluites xorques y perilloses.

Aquest es, a la nostra manera de veure, el defecte que pot senyalar-se a la tasca de la Mancomunitat que fineix, y baldament que la que la substituexi sàpiga presservar-se de caure en el bals dels favoritismes, convertint, com els antics concellers, molts dels serveys d'un organisme de tothom en un postulantat de prossèlits.»

I avui negligeix els defectassos de les malbaratadores Diputacions, comptant-hi la del generosíssim Comte del Montseny que tant cara ha costat?

GLOSSA A UN MANIFEST

Damunt el pupitre teníem feia dies el manifest que *Palestra* adreçà a l'opinió; l'acumulació de materials ens va impedir donar-lo a conèixer quan hauria estat d'actualitat. Per la premsa diària de Barcelona i un ben volgut col·lega local hauran pogut veure els nostres lectors quines finalitats persegueixen: el millorament moral i material de la joventut. L'haver-se posat sota la presidència de l'egregi Pompeu Fabra, ordenador de la nostra llengua, i el comptar amb el concurs entusiasta de Batista i Roca tan considerat com a organitzador, ultra altres persones prestigioses, donen dret a esperar que els resultats seran eficacíssims.

Una coordinació d'esforços esparsos, una harmonia que no exclou pas les diferències d'opinar en moltes qüestions és avui ben necessària. La joventut porta una energia que fóra absurd de negar. Es fa indispensable recollir-la i encarrilar-la, cercar que no es perdi inútilment. La causa de Catalunya necessita de l'ajut de tots, tots cal que fonguem les nostres aspiracions en l'amor a la pàtria, poca cosa ens ha de representar cedir en punts de mira accidentals mentre podem anar progressant en el triomf dels nostres ideals. No res més que una condició hem de voler en tots els que conviuen amb nosaltres, aquesta condició és el patriotisme. La unió fa la força, però no hem de deixar-nos ensibornar pel nombre i caure en la puerilitat de creure que podem tenir la companyia de qualsevol. Un que vagi o que vulgui anar contra la prosperitat de Catalunya no està en condicions de formar en el clos que hem de cobejar. Podríem fer-nos la il·lusió que el nombre dels nostres ha augmentat, però, en realitat, hauríem engolit el ferment que ens portaria a la corrupció.

Per estimar Catalunya el primer que cal és conèixer-la. La coneixença dels seus accidents geogràfics, de les fonts de riquesa que porta a la seva sina, l'estudi dels canvis per què ha passat el nostre poble, de les seves grandeses i adversitats, i la veneració a l'idioma que ha florit primerament als nostres llavis i ha d'ésser l'instrument que hem d'emprar en les nostres converses i en els nostres escrits, pretenim, i és una pretensió ben comprensible, que siguin patrimoni de tot el jovent català. La inhibició ha estat

sempre la principal malvestat que ha caigut a sobre nostre. Res no la justifica. La marxa dels nostres negocis no s'oposa pas al corrent que ens menaria a una eufòria en la qual totes les activitats es desenrotllarien millor i amb menys esforç. És un fet que encara són molts els que porten una bena als ulls que els impedeix de veure la conveniència d'aquest despertar. Els que per sort n'estem convençuts, en aquesta albada, hem de convertir-nos en apòstols. Sense violentar les circumstàncies seran moltes les ocasions que tindrem de fer veure i defensar—potser sorgirà també qui desempenyarà el trist paper de contradictor—, els nostres punts de mira. Ultra la conversa, ha d'ésser de gran eficàcia la propaganda per altres mitjans. El llibre, la conferència, el curset donen unes ensenyances profitosíssimes. Molts temes d'higiene i de sociologia que havien estat descuidats és indispensable que es tractin en públic i amb la major claredat. A Olot, àdhuc en època poc propícia, hem tingut cura de la formació dels homes, sense oblidar agrupacions i publicacions culturals, ni societats esportives.

L'ESGLÉSIA CATALANA DURANT LA DICTADURA

Manuel Brunet a «La Publicitat» ha encetat un tema periodístic: la justa vindicació de la nostra Església i dels nostres clergues, perseguits més tenaçment que cap partit polític català i que cap home polític de Catalunya.

El fet que no es puguin trobar gaires pobles de Catalunya exempts de digníssims sacerdots, sobre els quals durant aquesta època de dictadura s'han congriat mals averanys, i que al temps que respirem una mica de llibertat, llevat d'algun cas isolat, ningú hagi tractat aquest tema, s'ha de creure més aviat degut a la manca d'oportunitat per tractar-ho, que no a un oblit, que per involuntari que fos no deixaria d'ésser punible.

Almenys així ens ha passat a nosaltres. Per tant, en agrair a Manuel Brunet que ens hagi brindat l'oportunitat de parlar d'aquesta important qüestió, volem aprofitar-nos-en.

Volem dir alguna cosa d'aquesta actuació dictatorial en la nostra ciutat.

En primer lloc ens felicitem que el seu resultat no hagi estat pas massa cruel: ha causat més dany moral que material.

No obstant, no es cregui ningú que en dir això volguéssim atenuar la responsabilitat d'aquells que han emprat procediments tant poc catòlics: poc se varen

aconterar aixís els malèfics instints d'aquesta gent. Va ésser contra la seva voluntat: persones autoritzades, que tot i no excelir en l'amor a Catalunya i a les seves coses, almenys eren cristianes, pogueren aturar—com en el cas d'aquell capellà, prou conegut de tothom, i sens dubte el més perseguits dels nostres capellans— el curs d'algunes denúncies, que a no ésser aixís, d'altres maneres haurien castigat a llurs víctimes.

Es de doldre el que avui encara no poguem dir, en veu alta, els autors d'aquests actes abominables: es guardaren com d'escaldar-se de deixar rastre. No tant però, que poguessin aturar el que la gent es xiuxiuegés els seus noms a cau d'orella.

Tothom assenyala amb el dit un clergue com a probable instigador de diversitat de denúncies i malefícis. Aquell que, excedint-se en les funcions sagrades del seu ministeri, aconsellava als fidels la filiació a les llistes dels seus llegidors, ell sap amb quins fins.

D'altra manera, si no hi hagués hagut algú que l'hagués empès, tampoc no es comprendria la campanya seguida contra el volgut confrare «El Deber» i que motivà la seva suspensió primerament i l'obligació de portar tot el seu original a la censura de Girona després.

Necessàriament, hi havia d'haver denúncia i aquesta havia de sortir d'Olot: tant sols podia realitzar-la algú que estigués unit a «La Tradició». Salta a la vista que la única idealitat que guiava a qui aixís obrava, era la de fer impossible la vida de «El Deber» per quedar amo absolut del periodisme local.

Cal constatar també en aquest article, l'atreuiment de dos senyors que aprofitant-se de les circumstàncies especials, pogueren fer arribar a ocupar la trona olotina, al canonge sanguinari, més digne de figurar a les files del terç, que no en la canongia d'una Seu catòlica.

Avui que ens està permès de fer-ho, en protestem enèrgicament.

També volem fer ressaltar la figura *exemplar* d'aquell altre olotí *il·lustre* que tant s'ha distingit per les seves ben paleses proves d'anti-catalanitat, i a qui els seus germans de religió perseguits per la dictadura deuen mirar d'una manera tant *admirativa* com nosaltres. Fem constar que a igual que els seus amics d'Olot, bon punt finit el règim dictatorial *va callar*.

Tot això és prou per a demostrar com els bons catòlics d'Olot, també són bons catalans.

No sabriem pas acabar, sense abans enviar la nostra salutació, la més fervorosa i vindicativa, a tots aquells que han estat perseguits. Per ells la nostra admiració.

T o r n e m - h i

La Tradició Catalana (?) sembla que ha acabat de moment els arguments contra Acció Catalana, i, tot esperant que *Fidel Català* (?) tingui la mostra barrinada per esclafar-nos sota la seva terrible dialèctica, copia un article del *Correo Catalán* sobre el mateix tema.

L'articulista del diari citat es mostra enemic de reconèixer els drets de l'home, part del programa d'A. C., i fonamenta aquesta actitud en la generalitat d'aquest concepte, que permet diversitat d'interpretacions, bones les unes, no tant les altres i algunes reprobables; si s'hagués fixat en el context de tot el manifest i de tot el discurs d'En Bofill, ja hauria pogut veure en quin sentit parlaven d'aquests drets els documents referits, i que refusar-los per anti-cristians en aquestes circumstàncies té la mateixa solta que no avenir-se a defensar la moralitat, per exemple, perquè és un terme genèric. Si A. C. coincideix en molts punts amb la Declaració de 1789, això no és cap motiu d'alarma, puix ja és sabut que aquells principis tenen moltíssim d'acceptable, i que autors catòlics més prestigiosos que *Fidel Català* (?) han tingut cura de demostrar-ho degudament.

Després d'una tronada absolutament fora de lloc contra la Declaració esmentada, perquè ningú no l'ha subscripta, l'estrenu polemista passa a *otros puntos, no menos graves que los anteriores, de las manifestaciones de Bofill y Matas*. El primer *punto grave* és que va dir que en l'ordre religiós no hi ha d'haver fanatisme ni sectarisme; això ens sembla prou digne i racional, però a ells els entra la sospita que En Bofill pugui usar aquestes paraules en mal sentit; si sobre això tenen sospites, n'han de tenir sobre el significat que qualsevol home racional i d'ideologia coneguda dóna a qualsevol mot. A base d'aquesta sospita es fa una sèrie de capdells sobre les possibles barrabassades que pugui haver tingut intenció de dir l'orador en fer ús dels mots citats, i acaba la tirallonga amb la declaració astoradora que en la defensa de la veritat catòlica no hi ha fanatisme possible.... També diu que En Bofill va assegurar que no hi ha d'haver ortodòxia ni heterodòxia; En Bofill, com ja pot suposar el discret lector, no va dir res de tot això, sinó que va condemnar les *fruicions d'excomunicar* i les *pruïjes d'heterodòxia rebuscada*, postulat que aprovarà qualsevol esperit equànim.

I acaba amb la bomba de sempre: la separació de l'Església i l'Estat. Ens fa avinent que la tesi és reprovada per l'Església; ja li dèiem la setmana passada, i no cal, per tant, insistir-hi. Reconeix que en hipòtesi la separació és accep-

tada per l'Església, si és negociada amb ella, i ens dona així la raó. Diu seguidament que l'Estat, com els individus, té l'obligació d'ésser catòlic; és ben cert, però així com si els individus manquen a aquesta obligació no hi ha ningú que tingui poder per portar-los per la força bruta al bon camí, puix Déu ens ha donat llibertat material en aquest món per obrar el bé i el mal, i només ell ens la pot pendre, així mateix ningú no té el dret d'obligar un Estat a marxar pel camí cristià, i això fóra el que passaria si fèiem fervorosament confessional un Estat que en realitat no ho fos; és a dir, mentiríem tant com l'hipòcrita que freqüenta el temple i es riu del Dogma. I finalment diu que només és admissible la separació econòmica de l'Església i l'Estat; no, senyor, no; en hipòtesi, fins la pleníssima separació és admissible.

Som, doncs, on érem abans de la *lluminosa* intervenció del *Correo Catalán*.

Liberalisme

Caiguda la denigrant Dictadura de Primo de Rivera, arreu de la nostra terra treu una brotada esplèndida el liberalisme essent cada dia més nombrosos els qui estimem, per damunt de totes les coses humanes, la llibertat, tan barroerament escarnida pels Dictadors de tota mena, que havem hagut de patir aquests sis anys darrers.

I és que quan una cosa, que ens és volguda, la veiem befada i trepitjada, com ho ha estat durant tot aquest temps la llibertat, el nostre amor per ella creix immensament i així es comprèn que fins aquells que abans sentien fredament el liberalisme, ara, després dels perills per què ha passat la llibertat, l'estimin apassionadament i en siguin els seus més ardits defensors.

I per això veiem com actualment, en el nostre país, gairebé tothom, fins els més conservadors, sent la necessitat del liberalisme com a defensa d'aquest atribut indispensable de l'home modern que és la llibertat.

Contrà aquesta manifesta tendència del nostre poble vers el liberalisme, s'ha alçat la veu del setmanari local «La Tradició Catalana» (?) el qual, fidel a la seva actuació de sempre, majorment durant la Dictadura, comenta l'acte inaugural d'Acció Catalana, que tingué lloc a Barcelona,

la diada de Sant Jordi, amb un esperit francament reaccionari.

Diu el col·lega:

«*Estem plenament segurs de que molts dels qu'han acceptat aital programa més atents han estat a considerar els punts de vista relatius al catalanisme i que els han fet dissentir de la Lliga que no algú dels principis bàssics d'Acció Catalana, l'ortodòxia del qual deixa molt que desitjar. El nostre volgut colega «El Correo Catalán» ha publicat, a propòsit, uns interessantíssims articles, que sotscribim per complet, planyent-se del caire liberal que pren el novell partit català i ponderant l'abast del lliberalisme que pregona.»*

A nosaltres no ens interessa fer cap comentari a aquesta actitud de «La Tradició Catalana» (?). Sabem, d'ençà de molt de temps, com pensen aquests senyors perquè ara ens vingui de nou una actuació, per part d'aquests elements, obertament reaccionària i antiliberal; i fins comprem perfectament que ara a ells els faci nosa la llibertat dels altres, acostumats com estaven, durant tot aquest temps d'absolutisme, i com a amics que eren de la Dictadura, a gaudir d'un vertader monopoli de la llibertat.

Quant a nosaltres havem de fer constar, respecte a aquest punt concret, que si veiem amb fonda simpatia l'actuació d'Acció Catalana, és tant per el seu catalanisme irreductible com per el seu fervent liberalisme. I encara direm més, que no comprem que pugui existir avui un sol catalanista que a l'ensemps no sigui liberal, puix entenem nosaltres que tant respectable com la llibertat dels pobles és la llibertat dels homes.

De Colom a Canaletes

DE FORA CASA

Avui parlarem de coses de fora casa. No és que a casa nostra no en passin que mereixin la pena de parlar-ne, mes no és pas cosa de cenyir-se dins dels estrets límits del comentari casolà, quan fora de casa passen fets de tanta transcendència com la lluita (lluita incruent per bé que costa víctimes com la passada dictadura primo-anidista) dels hindús en defensa de les llibertats del seu país. Al cap i a la fi, les Rambles tenen una ampla sortida oberta al mar, i a elles també hi arriben les palpitations d'altres països, per més llunyans que siguin.

Parlem de la Índia, doncs. La campanya de desobediència civil emprada per el Mahatama Gandhi i secundada per una bona part del poble hindú, està prenent unes proporcions molt més greus de les que hom es figurava des de bon començament. El cap de la rebel·lió índia predicava a tothora que no era amb la violència armada que havien de fer front a l'imperialisme vexatori d'Anglaterra, sinó amb una resistència passiva i amb una negació absoluta a la cooperació colonitzadora del país opressor. De bon començ, semblava com si els anglesos (els governants i la premsa i tot) es prenguessin mig en broma aquesta singular manera de fer campanya nacionalista, que els hi semblava com volguer matar un gat a cops de simolsa, mes ben aviat pogueren veure com el prestigi de llur autoritat i el bon nom de la seva orgullosa preeminència colonial, sofria fortes sotragades. Més ben dit, tan sols amb la sola infracció de la gabel·la de la sal—cosa ridícula en apariència,—els anglesos s'adonaren que, com vulgarment es diu, el misteri els anava de cairell, i aleshores vingué la repressió. Foren fets presoners alguns significats capdills, hi hagué topades amb la policia i àdhuc amb les tropes, i fins—per raons de seguretat pública (aquí a Espanya en diuen *ordre públic* i és un tòpic que també el coneixen els nostres governants)—fou dies enrera detingut i empresonat el Mahatama Gandhi. La *cerimònia* de la detenció de Gandhi fou quelcom d'*espatarrant*, que hauria dit l'avi Berga. I consti que en dic *cerimònia*, perquè en realitat tingué bona part d'aspecte ritual i revestí caràcters de solemnitat religiosa. Mes la detenció del cap nacionalista hindú, que altrament ha estat seguidament substituït, ja que el mateix Gandhi havia previst el cas, en lloc d'aconseguir l'*ordre públic* que pronosticaven les autoritats, ha reportat una exacerbació dels ànims i, per tant, una pertorbació de l'ordre. Heus aquí com esdevé sovint que els cridats a mantenir l'ordre i vetllar per la pacificació espiritual d'un poble, es converteixen, per mitjà de les seves actuacions poc afortunades, en enderrocadors d'allò mateix que ells es pensaven servir, i quan menys, que estarien obligats a servir. Són lliçons aquestes que deurien tenir ben presents els qui es pensen que governar és rodejar-se d'un escamot d'agents d'autoritat (de la llur autoritat) i posar-se unes boletes de cotó fluix a les orelles, perquè els brugits del carrer no els destorbin mentre escriuen la consabuda nota de «res de nou a l'oest».

Ara bé; els hindús, tot i desitjant tots, o gairebé tots, el reconeixement de la nacionalitat llur, tampoc van ben units. I això és una llàstima. Es una llàstima i ensems és una lliçó que aquest cop ens atany a nosaltres. (Per a tothom ha d'haver-n'hi avui).

En un telegrama que dies enrera vaig llegir, de l'Agència Reuter, vaig assabentar-me que el cap del partit anti-brahmànic, ha declarat que ell i els seus es desenten en absolut de la campanya contra les lleis civils. Diu que el credo d'aquest partit, es arribar a l'*estat de domini* per mitjà d'una forma legal i sense violència. Per la *Concordia*, com si diguéssim.

Troben que han fet bé les autoritats civils (civils amb ametralladores i fusells, però) dictant o fent ús de la

lleï que regula la premsa (tant han d'enraonar els anglesos per a dir *censura*?) car troben que una bona part d'ella s'havia passat en els seus escrits. El cap d'aquest partit contemporitzador, que es diu Jodhav, creu que es pot arribar molt enllà menjant sal del monopoli i jugant partides d'escacs amb el vice-rei i amb els oficials de la *imperial army*. Mentres tant, bon nombre de nacionalistes hindús jauen a les presons i Gandhi hi és acompanyat entre mig d'himnes religiosos i clams a Brahma.

Sant Jordi, patró de les nacionalitats opreses (encara que siguin brahmàniques) i alhora patró del Regne Unit, deu trobar-se allà en el Cel, amb un petit conflicte diplomàtic amb ell mateix.

L'ORFEÓ A SEVILLA

I del triomfal viatge de l'Orfeó Català a la capital d'Andalusia, què us en diré?

Res de nou puc dir-ne que no sapiguen abastament per la premsa diària. Davant de la nota de comprensió que el poble andalús ha tingut per als nostres cants i per la nostra dansa, haurem d'obrir la nostra benvolença al *cante jondo*, a les sevillanes i als *fandangillos*, que fins ara ens els miràvem una mica de mal ull, perquè, lluny de veure-hi una modalitat típica i característica d'un país que ha resultat ben simpàtic altrament, hi veïem la concreció d'una raça que potser definíem d'una faïçó massa generalitzant.

Crec que, amb aquest viatge, Catalunya i Andalusia s'han descobert mútuament. I cal tenir en compte que Madrid queda en mig. I cal tenir en compte, a més, que per anar Catalunya (l'Orfeó era Catalunya) a Andalusia, ha calgut fer el que els jugadors d'escacs en diuen el «salt del cavall».

ROC DE MONTSACOPA

Barcelona 4 Maig 1930.—(Escrit expressament per a «GASETA D'OLO»).

Municipals

Reunida la Comissió Municipal Permanent, el passat dimarts, prengué els acords que s'esmenten a continuació:

Aprovar la relació de varis comptes, l'import dels quals ascendeix a 7.326'78 pessetes.

Accedir a la demanda de l'«Assemblea local de la Creu Roja» concedint-li, per una sola vegada, la subvenció de 500 pessetes, per a completar el pagament de certes obres.

Cedir la Plaça de Braus a la Junta del Casal Català, per tal que pugui celebrar-hi la Festa de la Sardana el dia 7 del proper mes de Setembre.

Concedir el permís interessat, per a construir-se una casa al carrer de Francesc Montsalvatje, al senyor Capdevila P.

Autoritzar el senyor Casabó per aixecar una paret d'un metre d'alçada a la plaça del Palau en el lloc on hi té un edifici de la seva pertinença.

Passar al Negociat de Governació la sol·licitud del senyor Alegret; a la Comissió especial d'aigües la presentada per varis propietaris i veïns interessant la perllongació de la tuberia de l'aigua de Sant Roc instal·lada a la carretera de Girona.

Passar al Negociat Central les instàncies del senyor Geli, suplicant que es revisi l'expedient que li fou instruit i la signada per tots els Empleats Administratius de l'Ajuntament, demanant la modificació del Reglament d'Empleats i la formació d'una nova Plantilla per el que a ells es refereix.

I finalment, passar al Negociat de Foment la instància del Pare Rector de les Escoles Pies cedint el terreny necessari per a l'alineació del carrer del Pare Roca a canvi de que es construeixi, a càrrec de l'Ajuntament, la paret i acera corresponent.

I sense cap més assumpte a tractar, l'Alcalde, senyor Tresserras, aixecà la sessió.

N Ò T U L · L E S

RELIGIOSES

Visita Pastoral.—El Sr. Rector-Arxioprest anuncia als seus feligresos que dissabte vinent a les sis de la tarda, pel Parc, arribarà a la nostra ciutat el Reverendíssim senyor Bisbe de Girona per practicar la Santa Pastoral Visita.

Han de tenir present tots els catòlics d'Olot que quan el Bisbe va a un poble de Visita Pastoral, hi va com a tal Bisbe, a complir amb un dels seus deures apostòlics de magisteri i de ministeri, i que als fidels els pertoca d'escoltar-lo amb respecte i atenció, i facilitar-li la tasca docent i inspectora. També acostuma en aquests casos administrar el Sagrament de la Confirmació, i així ho farà ara, dilluns, dimarts, i dimecres, a les 9 del matí, a la Parroquial. Els que tinguin ús de raó, per a rebre'l, han d'estar en gràcia de Déu, i els que ja han fet la Primera Comunió és bo que combreguin, la qual cosa poden fer, per exemple, diumenge a la Comunió general que celebrarà el senyor Bisbe a Sant Esteve a dos quarts de 8.

Dilluns començarà al Tura un Quinari de preparació a la Visita, que predicarà el P. Ricard d'Olot. Serà acabat el Mes de Maria, que tindrà lloc aquests dies a un quart de 8 del vespre.

El diumenge el senyor Bisbe predicarà al Mes de Maria del Tura, el dia de l'Ascensió celebrarà missa de comunió general, a dos quarts de 8, a Sant Esteve, i el diumenge a les 12 donarà audiència a les autoritats i particulars que ho desitgin.

■ Diumenge passat hi hagué la conclusió dels Exercicis dels terciaris franciscans, amb la solemne Processó de la Divina Pastora que fou molt concorreguda.

■ Dijous fou celebrada amb tota solemnitat a Sant Esteve la fesia de Sant Isidre; hi hagué ofici i predicà Mossén Joan Plana.

Electricitat Mèdica Cures per diatèrmita, sol d'altura, etc.—Raigs X

GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs) entrada per l'avinguda Paluzie.

■ El venerable Tarç Orde del Pare Sant Francesc, organitza pel primer de Juny una solemníssima conclusió de Mes de Maig al Santuari de la Salut de Sant Feliu de Pallarols segons l'orde i condicions següents: sortida d'Olot en auto a les sis; a les vuit Missa de Comunió; a les deu Ofici Solemne amb sermó que dirà el Rv. Pare Ricard d'Olot; tarda, a les tres Vetllada, a dos quarts de cinc, funció mariana de conclusió de Maig amb sermó que farà el Rv. Doctor Mossén Josep Pou, Director del Terç Orde de Girona. Retorn a les set.

Preus:—Viatge anar i tornar, insígnia i drets de romiatge, 3'50 pessetes. Esmorzar, 1 pesseta. Dinar, 5 pessetes.—Els que es vulguin inscriure per a dinar i esmorzar al Santuari caldrà que ho facin abans del dia 26.—Subscripcions pel viatge fins al dia 29.—Tot a la porteria del Convent de Pares Caputxins.

■ Aquesta setmana s'ha celebrat el trídium a honor de Sant Pancraç a la Providència. Predicà uns molt interessants sermons sobre la qüestió social, en sentit ben comprensiu per a les aspiracions obreres, el P. Basili de Rubí.

■ Demà, diumenge, a les vuit, a l'Església de Pares Caputxins hi haurà Missa Solemne cantada en honor de Sant Feliu de Cantalici, patró dels Germans Llecs caputxins. Hi predicarà el Rv. Pare Basili de Rubí, Vicari del Convent.

Q U E D S

al PALAU DEL CALÇAT

ESPECTACLES

L'altre dia era amb motiu de l'Homenatge a la Vellesa, que el poble de Les Planes celebrava una escaient festa, digna de tot elogi. Demà celebra una altra gran festa Cooperatista, en celebració de l'ideal que l'adreça, que és el d'economia i germanor. S'anuncien concerts, sardanes i balls, amenitzats per la cobla «L'Avenç», de Sant Feliu de Pallarols.

■ El poble de Riudaura demà celebrarà la festa de Sant Isidre, amb ofici, processó i sardanes, amb la cooperació de l'orquestra «La Principal Olotina».

■ El dijous pròxim, festivitat de l'Ascensió, el poble de Sacot també celebrarà festeigs a honor de Sant Isidre. L'orquestra contractada és «La Principal Olotina, que dirigeix En Marià Espgól.

Companyia Adriàtica de Segurs

(Riunione Adriàtica di Sicurtá)

SEGURS VIDA = INCENDIS

L'Assicuratrice Italiana S. A.

Segurs individuals.—Viatges per mar, Col·lectius de obrers, Col·lectius d'empleats, Responsabilitat Civil, Complementari del Segur Vida.

Agent per la província de Girona:

ELISSEU CASTELLS, Bisbe Guíllamet, 16. - Olot

VARIES

■ La meritíssima fundació Concepció Rabell convoca un dels seus concursos musicals, les condicions del qual tenim a disposició dels que els pugui interessar.

■ En el sorteig del Sant Pancràs realitzat per l'església de la Divina Providència, ha sigut afortunada la nena Teresa Llagostera de cal «Pastor» del Pont, amb el número 2.965.

■ En el sorteig del Nen Jesús al bressol que va fer-se diumenge passat a l'església de PP. Caputxins, resultat premiat el número 1.775, en poder de Na Carme Meroles.

■ L'alcaldia fa saber que l'Ajuntament ha acordat la revisió dels expedients que hagin motivat la destitució de funcionaris, tramitats des de primer d'octubre de 1923 fins a 28 de febrer de l'any corrent, i que concedeix un mes de temps a comptar del 12 d'aquest mes perquè els funcionaris sancionats puguin presentar la corresponent sol·licitud.

■ L'Alcaldia fa públic que es troba vacant el càrrec de Secretari municipal, de primera categoria i amb sou de 7.000 pessetes anyals, i que ha de proveir-se per concurs, les condicions del qual es troben en l'Estatut Municipal i Reglament de Funcionaris Municipals.

Les Instàncies han d'ésser presentades a l'Alcaldia o al Govern Civil en el termini de trenta dies hàbils, a comptar del següent a la publicació de l'anunci de concurs a la «Gaceta de Madrid».

Q U E D S al PALAU DEL CALÇAT

■ Demà en excursió organitzada pels «Viatges Catalònia» un estol de turistes visitaran la nostra ciutat i contrada.

Vindran per Sant Joan de les Abadesses, dinaran a la Font Moixina i de tornada passaran per Santa Coloma de Farnés.

■ El cobrament de les contribucions corresponents al segon trimestre del corrent any, tindrà lloc durant els dies 19 al 24 del mes en curs.

■ Del llegat Pere Escubós Batlló, dissabte passat varen ésser repartides entre l'Hospital i la Caritat, per parts iguals, unes cent mil pessetes; és ben manifesta la importància d'aquests donatius als nostres primers centres benèfics: dintre poc, publicarem totes les dades al nostre abast, perquè els nostres lectors, tinguin coneixement d'haver-se portat a compliment la clàusula testamentària del benefactor, Pere Escubós Batlló, fill de la nostra ciutat i mort a Barcelona farà alguns anys.

■ Hem rebut una lletra del senyor E. Fajeda, sobre una crítica esportiva publicada a «La Rambla de Catalunya» que no podem publicar per excés d'original.

Prometem fer-ho en el número pròxim.

BARBERIA de Robert Lladó

Passeig de BLAY, 51.

Serveis esmerats i higiènics—Locions de les millors marques nacionals i estrangeres—Masatge facial i elèctric.

OBITUARI

■ Dimarts fou portada a la seva darrera estada la virtuosa senyora, Lúcia Soler Cuffí, que morí després de llarga malaltia suportada amb cristianíssima resignació. L'acte d'enterrament constituí una sentida manifestació de dol.

Acompanyem en el sentiment la seva família i particularment el seu nebot, el nostre estimat amic el senyor Martirià Rigola.

■ Ha mort a Girona Sor Assumpció de S. G. Danés Torras, germana del nostre ben volgut subscriptor, el Doctor Danés.

A tota la família de la finada el nostra sentit pèsam. (e. p. d.)

CONSULTORI - JUBERT MÈDIC-QUIRÚRGIC

Malalties de les criatures.

Malalties de la pell.

Cirurgia infantil.—Cirurgia dels ossos.

Diagnòstics.

Traslladat: Plaça Constitució, 7, prals.-GIRONA

Esportives

La setmana que ve publicarem una resenya de l'Aplec de Rocacorba, que no ens ha estat possible d'incloure en aquest número.

■ Els mateixos elements de la nostra ciutat que organitzaren l'anada a Rocacorba, estant preparant una excursió al Santuari de la Mare de Déu del Mont per al diumenge, dia 25 del corrent mes. La sortida serà a la Plaça del Carme, a dos quarts de quatre del matí, i els tiquets per el viatge seran facilitats, fins al divendres, dia 23, al Casal Català, Cafè del Firal (Xambó), i a la ganiveteria Surroca, del Carrer Major.

Olot F. C., 4. - Indústria i Comerç, 0

Amb gran entusiasme es jugà aquest rencontre que, per la igualtat de punts dels equips contendents, era esperat amb interès el seu resultat, encara que nosaltres considerem que l'Olot F. C. té la copa assegurada. posant en evidència l'egoisme de la comissió esportiva en confeccionar un equip visiblement superior a tots els altres.

La primera part fou molt moguda, i en alguns moments dura, talment com si juguessin un campionat provincial, disputant-se la supremacia, arribant a la ridiculesa d'encarar-se alguns jugadors, invitant-se a midar les forces individualment, cosa que no podem menys que censurar, com l'espectador que tant lleugerament insultà l'àrbitre, fent d'aquesta manera més difícil el seu comès.

En la segona part la superioritat de l'Olot fou ben manifesta, malgrat que només marquessin un gol.

Dirigí l'encontre el senyor Segura.

■ Demà correspon jugar, com a partit de Torneig, a l'Orfeó Popular Olotí i Centre Obrer.

Dr. J. M.ª Vayreda.—Metge

EX-INTERN DE L'HOSPITAL CLINIC DE BARCELONA

Visita: passeig de Blay 56, de 12 a 1 i de 7 a 8

Malalties de l'Estòmac i Pulmons.—Raigs X

Radiografia al domicili dels malalts.

Impremta de Pere Aubert. Olot

Banc de Catalunya

CAPITAL SOCIAL: 50.000,000 DE PESSETES

CASA CENTRAL: Rambla d'Estudis, 10. - Barcelona

SUCURSAL D'OLOT: Sant Rafel, 24

AGENCIES I SUCURSALS: Barcelona (Sans Sant Andreu, Gràcia, Rambla del Centre, Plaça d'Espanya), Madrid, Girona, Lleida, Tarragona, Las Palmas (Canàries), Anglès, Arbúcies, Arenys de Mar, Badalona, Banyoles, Blanes, Calella, Eivissa, Figueres, Hospitalet, Hostalrich, Igualada, Llagostera, Malgrat, Masnou, Mataró, Molins de Rei, Palafrugell, Palamós, Port-bou, Santa Coloma de Farnès, Torroella de Montgrí, Valls, Vendrell, Vic i Vilafranca del Panadès.

FILIALS: Banque de Catalogne (París-Perpignan-Cerbère),
Banc de Tortosa i Banc de Reus de Descomptes i Prèstecs.

Oferim al públic les màximes facilitats per a tota classe d'Operacions de Banca i Borsa
Caixa d'Estalvis. - Interessos al 4 per cent anyal

Negociem els Cupons Cédules Argentines i Uruguay, venciment 1.er Juliol proper

Revisem acuradament les Amortitzacions

Lúcia Soler Cuffí

Morí el dia 12 del corrent

confortada amb els Sants Sagraments i la Benedicció Apostòlica

A. C. S.

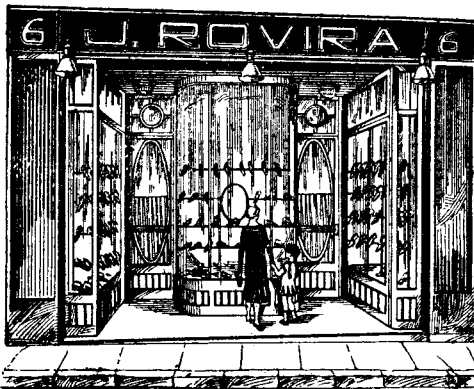
Els seus apenats nebots Martirià Rigola i Remei i Genoveva Oriol, germans, nebots, cosins i demés parents (presents i absents) en recordar-vos avui el seu traspàs, us preguen que vulgueu assistir als FUNERALS que en profit de la seva ànima, es celebraran el divendres, dia 23 del corrent mes, a les nou del matí, en l'Església Parroquial de Sant Esteve, per qual favor us restaran agraïts.

Olot, Maig de 1930.

Pintures Decoratives

Nicolau i Martí

**Aquesta Casa necessita
Oficials Pintors**

GRANS REBAIXES DE PREUS

AL

Palau del Calçat

Sabates per a home i dona

A PREUS DE PARRACS

SABATONES per a mainada, a 1'85

No deixeu de visitar-nos!

Aquesta és la casa dels aconteixements

OLOT — Sant Esteve, 6 — OLOT

FONDA ROYAL

DE

JAUME NOGUÉS

PLAÇA MAJOR, 16

Hospedatges a bons preus. - Serveis al cobert i a la carta. - Banquets des de 5 pessetes cobert. - OBERT DIA I NIT

No deixi de visitar **La Casa de les ESTORES i PERSIANES**

Gran dipòsit de persianes cadeneta; qualitats immillorables. - Especialitat en les de fantasia del país i extranger. - Es pinten i arreglen les usades. - MAGATZEMS d'Esparteria i Palmeria.

FÀBRICA d'Escombres.

OLOT. - Amargura, 1 (prop St. Esteve)

JOSEP VIVES SERRA

MODERNA

FARMACIA

LLACH

La Rda. M. Assumpció de S. G. Danés Torras

del Piu Institut de Filles de Maria Religioses Escolàpies, Superiora del
Col·legi i Casa Conventual de Girona

ha mort als 49 anys d'edat, en la Immortal Ciutat

havent rebut els Sants Sacraments i la Benedicció Apostòlica

A. C. S.

Els seus afligits germans, Antonia, Pilar, Joaquim, Josep i Daniel, germans polítics Joan Sacrest Güitó, Francesc Puig Trasfí, Joan Martí Matlleu, Maria Llongarriu Saguer i Anna Font Moreu, oncle Hermenegild Danés Coldecarrera, nebots, nebodes, cosins i cosines i demés parents i la comunitat del Piu Institut de Filles de Maria Religioses Escolàpies, en participar als amics i coneguts en la sensible pèrdua, els preguen d'encomanar-la a Déu, recordant-la sempre en llurs oracions.

Totes les Misses que es celebraran cada mitja hora, de sis a dotze del matí del pròxim dimarts, dià 20, en l'Església de Nostra Senyora del Tura, amb ofertori en les tres darreres, seran aplicades en sufragi de l'ànima de la finada.

Olot, 16 de Maig de 1930.

Primer aniversari de la mort de

Na Carme Monsalvatje i Castanys

Vidua de Lluís Sacrest

Terciària Franciscana

Morí cristianament el dia 25 de Maig de 1929
havent rebut els S. S. Sagraments i la Benedicció Apostòlica

A. C. S.

Els que la ploreu: fills, Ramon, Joan, Jordi, Carme, Francisco Xavier, Manuela, Josep M.^a, Maria de les Dolors, i Lluís, filla política Elvira Raventós, germanes, cunyats, oncles, nebots, cosins, demés parents (presents i absents) i les raons socials « Carme Monsalvatje » i « Hijo de Sacrest » al recordar a V. i família tan sentida pèrdua els preguen tinguin la caritat d'encomanar a Déu l'ànima de la finada i assistir a alguna de les misses que es celebraran, dissabte dia 24, de 6 a 12 en l'Església dels P. P. Caputxins, per qual favor els restaran molt agraïts.

Olot, 17 de Maig de 1930.

L'Emm. Sr. Cardenal de Tarragona i demés Prelats de Catalunya es dignaren concedir 200 dies d'indulgència i 50 respectivament a tots els seus fidels diocessans, amb les condicions degudes.